

Sedaj že piše Zorčev Milko — dobro vedoč, da še ni videl svojih sedem pomladi — prav snažno in spretno. Listov, pobotnic, zadolžnic, izpričeval, kupnih in menjalnih pogodeb seveda še ne piše in jih tudi ne bo tako brž, kar so mu tudi doma povedali njegov ata in pristavili, da se mora veliko učiti in mnogo izkusiti, kdor hoče napisati kaj pametnega. Zato pa Milko ne obupa: začetek je sicer težaven, ali kdor je marljiv in vztrajen, si že pomaga naprej.

Toliko je izkusil s prvo pravopisno nalogo.

Mladi požeruh.

Spisala Anka Zupančič.

»ožeruh, požeruh!« so kričali kaj radi vaški otroci za Kolenčevim Pepčkom, kadar so šli mimo Kolenčevega dvorišča iz šole. Seveda se je Pepček vselej jako jezil, pa tolažil se je, češ, kadar bom velik, bom vam že pokazal.

Radovedni ste že, odkod ima Pepček to ime. No, povedati vam hočem tudi to, a poprej naj vam povem, kakšen dečko vam je Pepček. Le pogledjte ga na sliki! Kuštrav in umazan je, kakor da bi videl vodo in glavnik samo ob nedeljah. Toda delali bi krivico njegovi mami, ko bi kaj takega mislili. Ona ga vsako jutro umije in počese, a preden je poldan — joj, Pepček, kakšen si že? Roke ima črne kot dimnikar, dasiravno si jih je že parkrat obrisal ob hlače. Lasje mu štrlijo na vse strani neba, in če se mednje vrine malo trave, sena ali slame, ga to tudi nič ne moti. Trake pri nogavicah izgubi vsak dan, in nogavice mu zlezejo do pet. — Takšen se prikaže opoldan h kosilu, da se ga mati kar ustrašijo.

Kaj pa dela Pepček, da se tak napravi? No, kar le ve in zna. Kadar polaga hlapec živini, je gotovo v hlevu; dekli bi rad pomagal pri svinjah, materi v kuhinji. Seveda je vsem le na poti, in najrajši ga vsak spodi. Nato se igra s psom in potem odrine na polje. Tudi tam se ga radi iznebijajo, in tako jo krene v vas k drugim otrokom, kjer se igra, dokler ga želodček ne sili domov.

Ali čas je že, da vam povem povest o njegovem nesrečnem imenu.

Bilo je spomladi, ko so imeli ljudje mnogo dela na polju. Prav težko je bilo očetu, oditi z doma ter gnati na semenj dobro rejene vole. A hoteli so jih prodati, in nikjer ni tako lepe prilike kakor na semnju. Naročili so materi, kaj naj ta dan na polju delajo, mati pa so jih prosili, naj jim kupijo to in ono na semnju. Tudi Pepček jih je prosil za takšen slamnik, kakršnega ima Podgorškov Tinče.

»No, če boš priden, ti ga pa prinesem«, so obljubili oče.

»O, prav priden bom«, je hitel Pepček.

Danes so bile vse njegove misli pri slamniku. Opoldan ni bil prav nič lačen, ker ga je silno skrbel obljubljeni slamnik.

Popoldan se je igral z drugimi otroki pri potoku, a sedaj se je jel oglašati želodček. Šel je k mami na polje in ji tožil svoj glad.

»Že prav. Bi bil pa opoldne jedel. Sedaj nimam časa, hoditi domov, ti kruha dajat«, ga zavrnejo mati. Žalosten in lačen je lezel Pepček domov. »Bom že kaj našel«, si je mislil. In res je nekaj našel.

Mati so skuhalo veliko klobaso, ker so vedeli, da pridejo oče lačni domov. Shranili so jo na lesen krožnik in pridali kruha, da ne bo treba očetu

ničesar iskati. Da ne bi prišel pes do klobase in kruha, so vse skupaj zaprli v mizni predal. Hej, to je dišala klobasa lačnemu Pepčku! Jedel je in jedel, da mu je že prihajalo vroče in celo v želodcu ga je že tiščalo. Nazadnje ni mogel več. »No, Tiger ima tudi rad klobase«, si misli Pepček in da ostanek psu. V tem se ni motil. V par minutah ni bilo o klobasi ne sluha ne duha.

A Pepčku je postalo slabo. Jokal je in tožil, da ga v želodcu tišči. Mati so ga brž spravili v postelj in si niso mogli misliti, kaj je Pepčku tako naglo prišlo. Bili so že v strahu in mislili poslati po zdravnika. K sreči je Tiger veselo zalajal, in mati so vedeli, da pridejo sedaj gotovo oče. In res so prišli oče z novim slamnikom. A težko pričakovani slamniki ni Pepčka posebno razveselil, njegov želodec ga je preveč bolel.

»Pa menda ne bo nič hudega? Od kdaj pa mu je že slabo?« vprašajo oče.

»O, že opoldan ni mogel nič jesti«, pripovedujejo mati. »Ta popoldan je tožil, da je lačen, vendar nisem imela časa, da bi šla domov, mu jesti dajat. Morebiti je pa le tako lačen. Pepček, ali hočeš mleka?«

»O ne«, je zdihoval bolnik.

Mati so vedeli, da so oče lačni, zato so jim hoteli brž dati južine. A glej — ni klobase — ni kruha. Očetu je bilo vse jasno. »Pepček, ali si vse sam snedel?« ga vprašajo.

»Tudi Tiger je jedel«, se izgovarja deček.

»Vidiš, zdaj pa imaš kazen za svojo požrešnost. Otroci smejo le tisto jesti, kar jim dajo ali dovolijo starši, drugače se jim godi tako, kakor zdaj tebi.«

V nekaterih dneh je bil Pepček spet zdrav in sedaj pazi, da ne je nikdar preveč.

Njegov brat Tone je Pepčkovo nesrečo povedal svojim součencem v šoli, in od takrat ga poredni otroci zmerjajo s — požeruhom.

Narobe svet.

Zbral *Vitomir Jelenc*.

obče je znano, da se Kitajci in njih navade jako razlikujejo od nas in naših navad. V tem odstavku hočem navesti nekaj glavnih slučajev razlike naših in kitajskih običajev.

Pri nas dajemo grofom, knezom in drugim plemenitašem največje spoštovanje radi njih imena, akoravno nimajo uradniške ali kake druge službe.

Pri Kitajcih imajo pravico do časti in spoštovanja le uradniki; kraljeviči in drugi principi brez uradniških služeb veljajo za navadne ljudi.